

Zirig Árpád

Üzenet

(feleségemnek a túlvilágra)

Harag elkerül ha
az ördög hatalma fogy
szeretetet sugározva
kitárod felém két karod

Sokat kóboroltam
téged várva keresve
templomokat jártam
temetőkre leltem
magamat elvesztve
szálltam szárny nélkül
tőled hozzád repültem
égre nézve térdre estem
érted fájt az egész testem
szerettem volna fény lenni
Isten homlokán megpihenni
odahajolni közel hozzád
tüdődből kiszabadítani
fájó tested koloncát
Jézusom most öleld meg te
legyen köztünk örök a béke

Akkor talán...

Nyúltam felé,
meg akartam fogni a kezét,
de akkor már nem volt keze.
Tűz martaléka lett,
hiába a visszaidéző akarat,
elégett mindene,
de a borzalmas fájdalom
nem tágít, itt marad.
Ismeretlen utcákon kóborol
velem, mint egy sakál.
Vesztettül támad, belém harap.

Bánatburokban leledzem,
most is engem üldöz,
most is a nyomomba jár.
Sarkamat tapossa
a mindig éhes, mindig
kigömbölyödni vágyó halál.

Mondják, elmúlik minden,
de velem marad a fájdalom.
A lelkét kutatom, keresem.
Ha már én sem leszek,
akkor talán meglelhetem.

Öledbe menekül

Hiányzol, mert nem vagy itt,
Az átkozott vírus elrabolta,
fölszabálta a vágyaid.
Legyen veled az óvatos álom
a széllel táncoló felhőágyon.
Elementél, tudom a messze
nagyon messze van,
reményeim mindegyik
perce veszve van.
Az Isten legyen igazságos veled,
hisz tőle származik a szereteted.
Hosszú, vagy rövid az út (?)
nem tudom, mi az
öröklétbe elvezet.
Idő a múltadból itt marad,
átölel, betakar az alkonyat.
Most az itt hagyott kávé
habja fölszáradt, díszként
pihen csészédben az asztalon.
El sem tudtalak eresztetni.
Gyötrődő árnyak harca
jelzéssé merevül az arcomon,
a rám leselkedő hajnalokon.
Unokáid csengő hangja
bennégett a koporsódba.
Öleljen a tenger moraja
erdők suhogása téged körül.
Emléked fájdalma fölvisít,
a nem létező öledbe menekül.

Anyá